

Proměny loukařského tábora

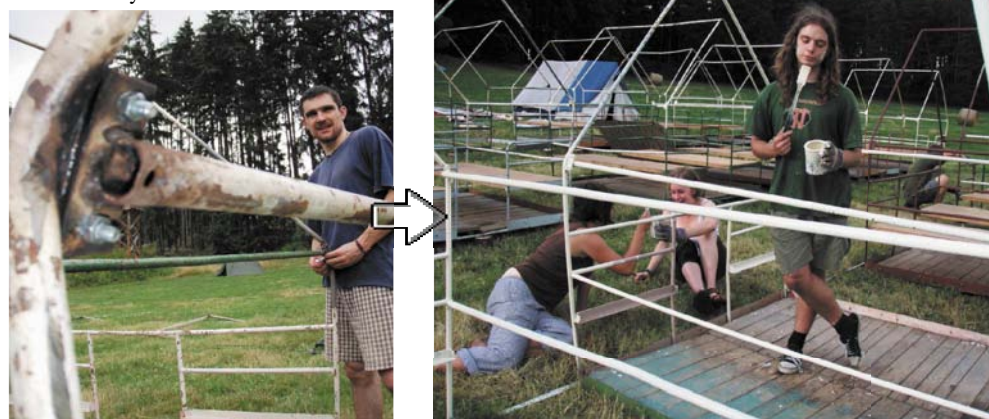
... podlaha Alhamby:

... umývárky:

... dětské stany:

TÁBOROVÝ ŠUM. Vydávají Loukaři vlastním nákladem jednou ročně, vždy u příležitosti Mikulášské besídky. Informace o předplatném zásadně nepodáváme. Šéfredaktor: Loukař-Šumař. Adresa redakce: Šumná 9, 388 01 Blatná. Adresy mezinárodních poboček tajíme. Nevýžádané ani vyzádané rukopisy nevracíme! E-mail: taborovy.sum@loukari.cz

TÁBOROVÝ ŠUM

JEDENÁCTÉ VYDÁNÍ

sobota 5. prosince 2009

ZDARMA

Letos opět s magazínem!

SLUNEČNÍ LOUKA. 1981-1991

Foto: Šum

CHVÁLKOV. 1981-1991

Foto: Šum

VYHNANICE 1994-2002

Foto: Šum

KADOV. 2003-dosud

Foto: Šum

Loukařům bude 30 let!

ČESKO – Šum jenom hledí a kouká. Kdyby mu to řekl někdo jiný, asi by mu Šum řekl: „Já nejsem žádný mlíko, ty jeden! Mně je už jedenáct!“ Ale že mu to řekl Tábor, tak Šum jen sklapnul svoje prima stránky a uctivě napsal: „Ty jo, už třicet ti je, jo?“ Je

LOUKAŘI 1981 – 2010

Šum již vypátral, že prezident Klaus i jeho kolega zpoza louže Obama si nechávají napřesrok trochu děravější kalendář. Proč? Why? Protože si dělají zálsuk, že dostanou pozvánku na velkolepou oslavu pod názvem Loukaři slaví 30!

Jojo, je to tak, příští rok je třicátým,

v němž Loukaři pořádají dětské tábory.

Ten vůbec první proběhl v roce 1981 na Sluneční louce u Pelhřimova a pak se to nezastavilo až do dneška. A jestli se to nezastaví do příštího července, jako že ne, tak bude jubileum.

Takže asi nějakou slavnost uděláme. Oblíkneme košile a halenky a kravaty a tak a budeme trošku vzpomínat. Bude nač. Treba jak jsme u Sluneční louky našli kostru mladého skauta. Fakt.

Nebo jak děti na

Chválkově schovaly vedoucím důležitou plechovku. Jak jsme ve Vysokých Tatrách vylezli na Gerlachovský štít. Nebo jak jsme ve Vyhnanicích potkali večer Turkey.

I jak jsme v Kadově budovali studnu. A na spoustu dalšího.

A ti dva výlupci prezidenti? V zadní řadě se pro ně snad najdou dvě židle. Přednost ale mají Loukaři, samosebou. Václav s Barackem musí holt hodně plácet, jestli chtějí být slyšet.

45 Právě tolik táborů jsme uspořádali. Je jich víc než třicet, protože od roku 1998 pořádáme dva běhy, proběhly troje Tatry a jeden Mimitábor.

Balda chtěl uto pit děti

HAUSBOAT byl rychlejší než LODIČKY a vešlo se na něj o něco více kamarádů.

Foto: Šum

ORLÍK – Tam někde v dálece stojí zámek, co hrdě roste z mohutné skály. My Loukaři k němu chceme, když už jsme tak blízko. Jenže nás rozděluje veliká a hluboká vodní plocha. Ten zámek se jmenuje Orlík. Ta přehrada taky.

LOĐAŘI

Balda nosí už z Prahy v hlavě plán, jak přírodní překážku překonat. Má to vymyšlené.

Je to koutmák.

Z kempu, kde bydlíme, to je k zámku po vodě pět kilometrů. Balda má jasno: „Hele, tam v pohodě dojedeme na loďkách. Seženeme je tady v půjčovně, i s pádlama. S bráchou jsme to zvládli za padesát minut.“

Brácha Balíček: „Za hodinu, Honzo.“

Balda: „Tak to teda za padesát.“
Balíček: „Bylo to za hodinu, fakt. Zeptáme se táty.“
Balda: „Klidně, ale bylo to za padesát minut. Možná i míň.“
Anička: „Už toho nechte.“

Jdeme do půjčovny. „Kluci, já nevím, jak velký jsou ty děti?“ ptá se majitel.
„Nó, asi tak od sedmi let jim může být,“ odpovídáme.

Majitel se drbe na hlavě. „No jak myslíte,“ prohodí a už vytahuje loďky, abychom na ně koukli. Je jich šest, dětí dvacet. Tak holt někde po třech, pomyslíme si, hlavně tedy Balda.

Ostatní po očku sledují majitele a začínají s ním v duchu souhlasit.
„Kluci, a nechtěli byste si radši půjčit hausboat?“ zeptá se.

Jé, ten pán je tak chytrý! Voláme panu

Sokolovi a panu Černému, co mají hausboaty.

Přijedou!!! Hurá!!!

I Balda je rád, „I když bysme to zvládli i na těch loďkách,“ podotkne.

Druhý den, v sobotu, přijíždějí hausboaty. K zámku nám to na nich trvá tři čtvrtě hodiny. Žádní kanoisté nás nepředjíždějí, dokonce s námi ani nedrží krok.

V neděli vyrazíme na loďky, ale jen tak, projet se. Tři nejstarší děvčata zkoušejí jezdit sama. Jé, kde jsou? Aha, točí se v kroužku za dvěma zátokami, neschopná jet aspoň trochu rovně a vrátit se zpátky.

I Balda už ví, že dva hausboaty jsou lepší než šest loďek. Tedy pokud nechtěl utopit děti!

Možná ano – kvůli titulku.

Šum: Sláva hausboatům!

Magnet na ženy

Machča a jeho ženy

VRŠOVICE – Byl leden, šlo se na led. Jěna hrával kdysi hokej, a tak si myslél, že se holkám předvede. Chvátal kolem mantinelů, za jízdy se i otáčel a bruslil pozadu!!! **Jenže nic platno, dívky i ženy se motaly kolem jiného.** Mačkaly se na kamaráda Mahoniho, jenž vsadil na docela jinou kartu: předstíral outsidera, který stojí na bruslích prvně v životě. A měl vyhráno, na to ženy všech generací letí! Mahoni to Jěnovi pěkně ukázal!

DeZOOriento vaní

TRÓJA – Byl červen, šlo se do ZOO. Otec Míša přišel pozdě a neučesaný! Ale o něj jsme strach neměli. Ten nás přepadl, když jsme zjistili, že se ztratili kluci Martinovi. Štěpán a Filip. V té době jim bylo šestnáct. Dohromady. Tak jsme je začali hledat: **Otec nadzvedával želvy, Jitna bezohledně odstrkovala slony, Peli otvíral pelikánům zobáky.** Nikde nic. A pak, pointa je slabá, jsme je našli sedět v takovém tom malém vláčku. Všichni jsme byli rádi.

Filip Martin

Štollík: Tour de Alpy

LESSYBELLES. Jsme ve Francii, na horách. Sedíme na terase a cucáme horký čaj, když Broukovi zazvoní telefon. Nizozemské předčísli. Brouk telefon nebere. Má přece dovolenou. Telefon drnčí v kapse podruhé. Tak tedy jo: Haló? Ještě že tak. Jinak by si Štollík patrně musel vyhrabat pod nějakým převísem díru do sněhu, v níž by přenocoval.

LYŽAŘI A PRKNAŘI

Že je Štollík trouba, to jsme věděli. Ale našťěsti je to ještě větší trouba, než jsme doufali, a to je pro tuhle historku moc dobře. Co se to tedy letos koncem ledna ve francouzském Les Sybelles stalo?

„Pocikáme na sebe dole,“ říkáme si, když sjíždíme hned ten úplně vůbec první kopec. Taky dole čekáme. Jsme už všichni, jen Štollík chybí. Ještě chybí. Pořád chybí.

Zkoušíme mu volat. Nebere. Zapomněl si totiž telefon, přemýšlíme. Tedy snad. Snad se mu nic nestalo. A jezdíme dál.

Dál jezdí i Štollík, ale moc z toho nemá. Stále totiž zoufale hledá, kam se poděli jeho kamarádi. Jezdí na snowboardu, a tak mu moc nepomáhají ani časté rovinaté přesuny. Spíš tedy jezdí na koloběžce – jednu nohu na prkně, druhou se odráží. Čekal však něco lepšího, když za ten zájezd platil tolika peněz. Kdyby si pamatoval, kde bydlí, měl s sebou mapku nebo alespoň telefon, bylo by mu lépe. Nemá nic. Je to chyba a ví to stále víc.

Áááá! zaraduje se pojednou! Okolí mu totiž připadá povědomé. Nemýlí se. Už tu opravdu předchozího dne byl. To tady autobus vysazoval druhou část zájezdu – ale my pak pokračovali ještě další tři hodiny. Zklamání. „K čertu!“ rouhá se Štollík. „Musím zjistit, kde bydlíme,“ přemítá. „Zavolám Broukovi.“ Vidí pána, jak telefonuje. Stoupá si k němu. Stojí u něj dlouho. Jistí si, aby mu lyžař nefrnkl a on ho nemusel na koloběžce nahánět.

Pán končí. Štollík jde na to. „I am lost! I need help! I need phone!“ hučí mu do obličeje. Pán je hodný a telefon půjčuje. Jenže ouha! Pán nemá ve svém mobilu číslo žádného ze Štollíkových kamarádů. A Štollík žádné nezná z paměti. Co teď?

Štollík volá domů, tohle číslo zná. Telefon zvedá babička. Babička Jiříčka dlouho neviděla, a tak si chce povídat. „Teď ne, babi! Dej mi mámu,“ žadoní vnouček. Babička

shání dcerku.

Pán, vlastník telefonu, čeká.

Štollík hovoří s maminkou. Mluví trochu tajemně, protože maminku nechce lekat příznáním, že se ztratil. „Mami, potřebuju číslo na Brouka.“

Maminka vycítí, že něco není v pořádku. Přemýšlí. A už to má! Brouk je pod lavinou a oni ho chtějí najít tím, že mu zavolají! Že na to přišla, synkovi neříká.

Číslo na Brouka ovšem pochopitelně nemá. Musí zavolat Broukovým ro dičům.

Pán stále čeká. Patrně se na sebe se Štollíkem pěkně dívají.

Mezitím paní Štollíková volá Broukovým. Mluví chytře, aby nevzbudila podezření, a získává číslo. Volá synkovi nazpět a diktuje. Jenže Štollík nemá tužku ani papír a těch číslic je tolik! Co když to poplete?

Proto pokleká a prstíkem, jako kdysi do písku, píše. A pak volá. Brouk zrovna sedí na terase. Drnčí mu kapsa. Přemýšlí, zda se podívá. Nechává to být.

Kapsa drnčí znovu. Tak jo, podívá se. „Nula nul a třicet dva, to je z Holandska, ne?“ pomyslí si, že to bude kvůli práci, a nereaguje.

Pán stále čeká, ale už by nechtěl. Štollík to vidí. Proto zoufale navrhuje: „Last try!“ Pán souhlasí. Broukovi zase drnčí kapsa. „Než aby mě furt otravoval, tak to vezmu,“ řekne si.

„Yes?“ Není to Holanďan. Je to bludný Štollík! „Hele, než mi řekneš, jaké jsem trouba, tak mi rychle řekni, jak se jmenuje ta proklatá díra, ve které bydlíme,“ chrlí z sebe.

„Saint Sorlin d'Arves.“

„Díky, vole.“ To opravdu řekl, děti! Hulvá! A pak, to už se pomalu stmívá, stojíme my, co jsme nezabloudili, nahoře u vleku. Najednou začínám é mávat, až vlekař valí oči. Jenže my si nevšimáme jeho – za ním totiž stojí Štollík! Živý a zdravý.

Večer jsme byli rádi, a tak jsme si o tom povídali a taky jsme to zakreslili do mapky. Objevily se na ní čtyři značky a jedna čára s popisky.

Hvězdička – tady se Štollík ztratil.

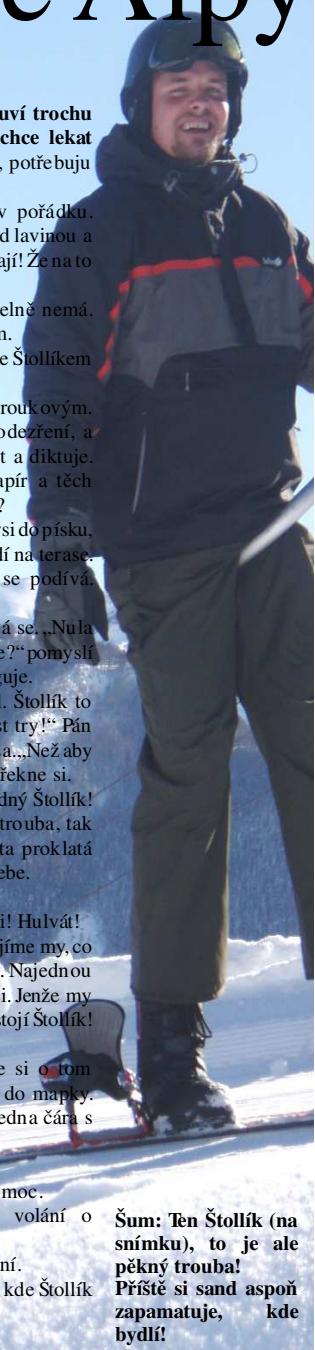
Jiná hvězdička – odtud volal o pomoc.

Čtvereček – zde přijal Brouk volání o pomoc.

Kolečko – místo zdárného shledání. A ta čára byla fialová a ukazovala, kde Štollík bloudil.

Byla dlouhá.

Šum: Ten Štollík (na snímku), to je ale pěkný trouba! Příště si sand aspoň zapamatuje, kde bydlí!

Jak jsme kátrovali hřiště

Kadovská starostka zase volala. Že něco chce. Stejně jako loni. Budeme zase sázet stromky, mysleli jsme si. Ale starostka na to: Kátrovat fotbalové hřiště budete! Dostanete kátrovačky a pojedete. My jsme jí řekli: No jasně, není problém, domluveno! Už se těšíme! A pak jsme uháněli ke slovníkům. Proč?

BRIGÁDNÍCI

Zjistit, co je to kátrování! My to totiž nevěděli. Aspoň někteří. Nebo jenom tak tušili. Takže jsme se báli, že to bude strašný opruz. Zjistili jsme, že bude. Ale i tak jsme jeli. Děti i vedoucí.

Pak starostka řekla, že se půjde i do lesa. Čistit ho. Sraz v sobotu v osm ráno u školy! V osm? Cože? Copak neviděla Na samotě u lesa? To neví, že Pražáci o víkendu vyspávají? Dobře, v devět! Přišli jsme v půl desátý. Možná i později. Ale nemůžeme za to. Spali jsme totiž ve stanech a v té zimě nefungoval ani jeden budík!

U školy už stála starostka. A pan Cihla. To není zedník, ale lesák. Pili kafe. Byla jim zima. To je důkaz, že to s těmi budíky byla pravda. Část z nás odjela do lesa s panem Cihlou. Po lese už chodil jiný pán s takovou mašinkou a klestil. My jsme to potom sbírali. A dávali na hromady. Velké ty hromady byly. Tři.

Chtěli jsme i pálit. To je mnohem větší zábava. Jenže jsme nemohli. Kvůli suchu asi. Tak jsme nasedli do auta a jeli na hřiště.

Tam se kátrovalo. O sto šest. A skrz

NĚKDO KÁTRUJE, NĚKDO PROHAZUJE

Foto: Šum

čtyři kátrovačky. Už od rána. Zjistili jsme, že víme, co to je. Kátrovačky, to jsou úplně obyčejný prosejvačky! To se nám ulevilo! Teď už zbývalo jenom málo - celé fotbalové hřiště zavést dvoucentimetrovou vrstvou prosáté hlíny.

Jenže když vysypete jedno kolečko hlíny na fotbalové hřiště, hnedle zjistíte, že oběd bude později. Pokud to tedy chcete dodělat.

A to my tedy dodělat chtěli! Lopaty svištěly. Kátrovačky pro sívaly. Kolečka se prohýbala. Jenže zelené (trávy) bylo pořád víc než hnědé (naší hlíny). Do prkynka! Ale už!

Naštěstí nás už bylo víc. Kromě navrátilců z lesa přišli i kluci z vesnice. Všichni makali. Hnědá už

vedla! Konečně!

Pak přišel Majk od starostky. Ospalý! On spal! Ale odpustili jsme mu to, protože nás pochválil, kolik jsme toho udělali. To už bylo asi tak šest odpoledne. Hlad!

Tak jsme si řekli, že přidáme ještě dvacet koleček a končíme. Přidal jsme dvacet a dalších dvacet. A šli jsme do tábora na oběd a dát si dvacet.

Večer jsme se někteří vedoucí stavili v klubovně. Na plátně tam běžel fotbal. Kvalifikace o mistrovství světa Česko-Polsko. Hrál se na Spartě. Všimli jsme si, že tam mají o dost horší trávník, než jednou bude ten kadovský.

PS: Tento článek byl laskavě zapůjčen do blatenského Sobáčku.

Mimina to rozbalila

KADOV - Koncem loňského roku se na organizátory dětských táborů, známé jako vedoucí, obrátila liga nemluvňat, sdružení batolat a hnutí předškolního věku s tím, že cítí jako velkou nespravedlnost to, že tábor je jen pro školáky. Nedalo se jinak, než jim dát za pravdu.

MIMINA

Jak vysvětlit to, že si děti na Louce mohou hrát, až když už samy umí všechny ty otravné věci, jako je číst, psát, uklízet, pravidelně se mýt? Vždyť mamka a taťkou to zvládají dobře.

lnu dobře, řekli si ti odvážnější z nich a pozvali mimina, pro jistotu i s maminkami či tatínky, na premiérový mimitábor neboli babycamp. Tedy tábor, jak jej znáte, ale v mimi verzi.

A musíme říct, že táborníky byli více než dobrými. Soutěžili jako o závod, především v jízdě na tobogánu, zpívali u

táboráku jako staří trempové (například skupina Srnci), a také pomohli rozhodá-ným lesním bytostem, skřítkům a vílám znovu najít klid a rovnováhu.

Za všechny úspěchy více než dvaceti mimi účastníků jmenujme alespoň detektivní práci Elišky, která odhalila vodníkovu tajnou síť žabích agentů. Také čtyřměsíční Adélka - nejmladší účastník mimitábora - poznamenala, že letos se nám ty žaby nějak rozmnožily.

Mírně ve stínu mimitáborníků zůstávali pouze jejich rodiče, kteří byli ne vždy dost rychle připraveni na další salvu zábavných her, na nástup chodili se zpožděním, furt hledali nějakou nedůležitou součást života, jako je levá bota či dudlík, na hře s kočárkem utíkali pomalu a často zdržovali program krmením a tak podobně.

Ale pochvalu jistě zaslouží všichni za krásné čtyři dny na Mimitáboře.

Šum: Už se těšíme na druhý ročník.

NA TOBOGÁNU

Foto: Šum

Z loukařské společnosti

KULATINY
A SKOROKULATINY
50 - Prochor
30 - Máta a Erika

20 - Maki a Balíček

18 - Anička a Eloun

10 - Pepa Gočár, Kuba Hampel, Káča Hamplová, Tomáš Kůrka, Vojta Lavička, Popík, Soňa Průšová, Marie Rozehnalová, Wewe, Kája Bartošová, Míša Bažová, Jája Kotalová, Sam Paulišin, Denisa Salačová, Blanka Sandnerová

9 - Kronika

SVATBY

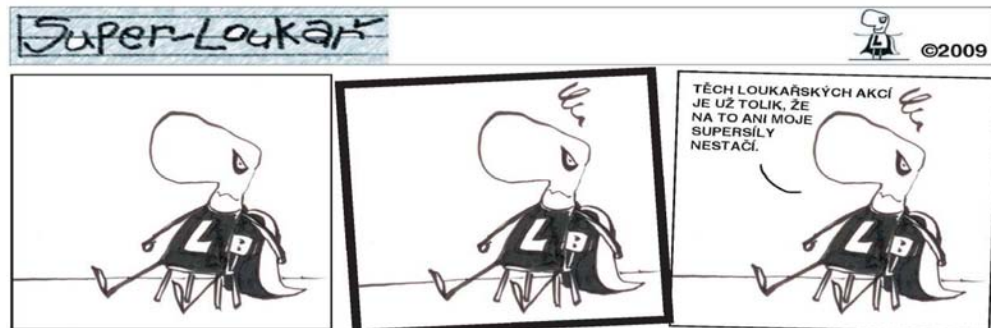

Manu a Kako

Helča a Pavel

PŘÍRŮSTKY
18. 2. Jirka Esterka (Petra a Michal Esterková)
6. 3. Mariana Heyduková (Erika a Máta)
19. 4. Adéla Kratochvílová (Katka-Rögnerka a Aleš)
19. 6. Samuel Hudson (Linda a Steve)
12. 10. Jalub Semerád (Helča a Pavel)
22. 10. Marek Bureš (Jana-Skořepka a Honza)

Rüberzall nasněžil

Rüberzall

Sněhomilní Loukaři se znovu proměnili v Loučkaře a vyrazili do hor. Jenže na Expedici H(imal)ájenka nasněžilo tolik, že začalo hrozit, že se nedostaneme domů! Proč? Rüberzalovi zhasla faj a. A když mu zhasne faj a, tak sněží a sněží. Naštěstí pomohl skřítek Ohnivák, jenž Loučkařům za postaveného sněhuláka daroval oheň. Rüberzall si škrtl do faj a a přestalo sněžit. Jak se tak koukám ven, asi ji bafá doteď.

Byli jsme v Pekle!

HOUSKA - Ať už Peklo bylo, nebo nebylo, teď rozhodně je! Zjistili jsme to na hradě Houska v rámci expedice Vidím až za roh 2009. V listopadu, před půlnocí! Báli jsme se, protože k Luciferovi domu se nechodí každý den. Jenže nám přálo štěstí. Zprv se v Pekle se normálně svítí, zadruhé pan domácí zrovna někde lítal. Tak jsme se u něj klidně posadili do křesla a přemýšleli, co nám přinese Ježíšek.

Kája Zítková v Luciferově křesle

